

[Baunsgaard.]

gensen og ministeren henviste med megen alvor til, at organisationerne er gået imod og, fremhæver man, organisationer, der repræsenterer 1 mill. mennesker. Nu vil jeg tro, begge vil være enige med mig i, at man ikke skal afstå fra en lovgivning, fordi 1 million eventuelt kunne tænkes at være imod. Jeg tror, socialdemokratiet har en ganske klar fornemmelse af, at der nok findes 1 mill. mennesker i dette land, der er modstandere af kildeskat, og man afstår jo ikke fra at tale om den eller forsøge på at gennemføre den alligevel. Det er altså næppe en holdbar begrundelse.

Når det ærede medlem hr. Anker Jørgensen nævner, at her er der tale om områder, der direkte vil berøre 1 mill. mennesker, må jeg dog sige, at dér er det ærede medlem for beskeden; der er tale om et område, der direkte vil berøre $4\frac{1}{2}$ mill. mennesker, nemlig samtlige landets indbyggere. Men det ærede medlem vil jo heller ikke benægte, at hvis der kommer en samfundsvigtig konflikt, så berører den $4\frac{1}{2}$ mill. mennesker, og det er jo det, det er folketingets opgave at beskæftige sig med.

Når det derefter hævdes, at der fra 1 mill. lønmodtageres side er givet udtryk for, at de må vende sig imod forslaget, vil jeg nu tro, at man her er kommet ind på en argumentation, man ikke har noget i hvert fald dokumentarisk grundlag for at kunne fastholde. Der er foretaget en gallupundersøgelse af befolkningens stilling til dette forslag, og denne gallupundersøgelse gav udtryk for, at 54 pct. af den danske befolkning skulle være indstillet på, at det var rigtigt at gribe ind, 24 pct. var for, at strejker frit skulle kunne løbe, og 22 pct. ville ikke tage stilling. Denne undersøgelse drejede sig om et udsnit af befolkningen; men det samme spørgsmål blev stillet inden for fagforeningerne, og når man nu hævder, at man taler på 1 mill. lønmodtageres vegne, ville det jo have interesse at se, hvordan de enkelte fagforeningsmedlemmer stiller sig til det. Dér viser den foretagne gallupundersøgelse, at 47 pct. af de adspurgte fagforeningsmedlemmer var for, at staten skulle gribe ind, 31 pct. var for, at strejker og lockouter frit skulle kunne løbe, og 22

pct. havde ingen mening. Jeg tror, vi herefter kan være enige om, at vi skal nok holde den million sådan lidt i reserve.

Såvel det ærede medlem hr. Anker Jørgensen som ministeren sagde derefter, at der inden for arbejdsmarkedets organisationer er en voksende erkendelse af, at visse områder er af så stor samfundsmæssig betydning, at de bør friholdes for arbejdskonflikter. Det mener jeg også der er, men det kan alligevel ikke ændre noget ved den kendsgerning, at vi har haft såkaldt samfundsvigtige konflikter to gange inden for det sidste år, og det viser sig altså, at til trods for bestræbelserne er der behov for, at man kan gribe ind. Der er behov for, at man kan behandle konflikterne, og der er jo også grund til at minde om, at til trods for den udvikling, der har fundet sted i organisationernes forhold, er der alligevel i så frisk erindring som fra 1961 en omfattende konflikt på trafikområdet og en produktionsstrejke inden for landbrugsområdet. Jeg tror altså, man må konstatere, at der stadig vil være et behov for en lovgivning på dette område.

Ministeren sagde, at de nye forhandlingsregler ikke havde nogen forbindelse med arbejdsretskommissionen. Heri er jeg ikke enig med ministeren. Jeg er tværtimod overbevist om, at jeg har ret i min påstand om, at de nye forhandlingsregler direkte er afledt af, at arbejdsretskommissionen blev nedsat som følge af det radikale forslag i 1955. Den højtærede minister og jeg havde den glæde at sidde sammen i kommissionen, dengang forhandlingsreglerne kom op, og ministeren vil kunne huske eller kunne slå efter og se i sine referater fra disse møder, at man netop meddelte arbejdsretskommissionen, at man ikke fandt det nødvendigt med en lovgivning, fordi man nu havde taget spørgsmålet om nye forhandlingsregler op, altså efter at arbejdsretskommissionen var blevet nedsat. Man havde måske gjort det alligevel, men som jeg sagde i mit første indlæg, jeg tror nu en tilskyndelse af og til har en produktiv værdi i den slags forhold.

Anker Jørgensen: Hr. Axel Kristensen bragte i sit indlæg nogle citater af et tidligere medlem af folketinget, nemlig smedenes formand, Hans Rasmussen. Jeg